

LAUREN ASHER

Termene și CONDIȚII

Al doilea volum al seriei
MILIARDARII DE LA DREAMLAND

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

CAPITOLUL UNU

Iris

— E O CRIMĂ SĂ SĂRBĂTOREȘTI O ZI CA ASTA DE UNA singură!

Cal, cel mai bun prieten al meu și, totodată, fratele șefului meu, mă întrerupe. În ciuda costumului șifonat și a părului blond, atrage atenția mai multor chelnerițe care trec pe lângă masa noastră.

Îmi blochez telefonul și mă străduiesc să zâmbesc.

— Nu eu sunt cea care se mărită.

Cal întoarce ochii spre mine.

— Nu, dar tu ești maestrul păpușar care a realizat imposibilul!

— N-a fost chiar atât de rău!

— Acum știu sigur că ceva nu-i în regulă cu tine. Ești... tristă că Declan se însoară?

Vocea lui e mai joasă decât de obicei.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Poftim? *Nu!*

— Atunci, care-i problema?

Las capul în jos, iar câțiva cârlionți îmi cad peste ochi. Îmi netezesc niște cute inexistente de pe rochie. Materialul vesel de culoarea lavandei iese în evidență pe pielea mea cafenie, făcându-mă să par mult mai veselă decât mă simt.

— Tocmai am primit un e-mail că n-am primit postul.

— Fir-ar! Îmi pare rău! Știu cât de mult ai muncit la prezentarea pentru interviu.

După lunile petrecute lucrând la prezentarea pentru Departamentul de resurse umane al companiei Kane, mi-au refuzat transferul. Mă doare mai mult decât ar trebui. Deși nu încercam să obțin luna de pe cer cu un post de începător în resurse umane, am avut o idee bună cu un viitor promițător. Una care era în beneficiul nenumăraților dislexici blocați în rutina corporatistă. Planul meu putea să ajute firma să evolueze, numai de mi-ar fi dat ocazia.

Poți să încerci iar data viitoare.

Zâmbetul meu șovăie.

— Cred că nu a fost să fie.

— Asta-i o tâmpenie, dacă mă întrebi pe mine!

Încep să râd.

— Așa e! Măcar Declan nu a aflat. Ți imaginezi cum ar fi fost dacă i-aș fi zis, iar apoi ar fi trebuit să-i spun că n-am primit postul? Nu m-ar fi lăsat să uit niciodată.

— Are tendința de a jubila.

— De asta am făcut petrecerea.

Îi arăt o arcadă enormă de baloane cu un zâmbet larg.

Cal ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la neoanele care alcătuiesc cuvintele *A spus da*.

— Subtil! O să-i placă la nebunie!

Flutur din gene cu o falsă drăgălășenie.

— Eu doar am organizat o petrecere, așa cum m-a rugat.
Ar fi trebuit să specifice ce fel de eveniment își dorea.

— Adu-mi aminte să nu te calc pe coadă niciodată!

— Am elaborat un plan pentru ziua aceea.

Cal se preface că tremură.

— Și unde e viitoarea soție?

— Declan a vrut să se întâlnească cu ea înainte să facă anunțul.

Cal face ochii mari.

— De ce naiba l-ai lăsat?

— Hm... pentru că nu a cunoscut-o încă?

— Exact! De-asta e o idee oribilă!

Cal își trece mâinile prin onduleurile dese.

— Crezi că are s-o facă să se răzgândească?

— La cum îl știu pe fratele meu, n-ar fi nevoie de multă muncă de convingere.

— Dar ea a semnat contractul. E ca și făcut.

— Dacă zici tu...

Cal ridică din umeri.

— Poate ar trebui să văd ce fac, spun eu.

Mă întorc spre lifturi.

Cal mă ia de braț.

— Nu! Îți iei liber în seara asta!

— Dar...

— Poate ai dreptate. Declan n-ar risca să piardă totul acum, făcând vreo prostie. Chiar și el știe când să se abțină.

— Acum știu sigur că minți.

Râde.

— Haide! Să intrăm și să-l așteptăm pe Declan!
Gândește-te doar cât de tare o să se străduiască să nu se încrunte și totuși nu o să reușească. La naiba, nu cred că l-am văzut să se uite spre cineva altfel decât disprețuitor de când...

Se oprește brusc.

— *De când?*

Îmi evită privirea.

— Dintotdeauna. Sunt aproape sigur că scula lui e iritată permanent pentru că se masturbează în fiecare noapte.

Îl bat peste umăr, râzând.

— Taci! E *șeful* meu.

— Asta nu înseamnă că nu-i adevărat. Mă mir că anexa aia n-a căzut de tot de la atâta abuz.

Chicotesc din nou.

— *Callahan!* bubuie vocea lui Declan.

Câțiva rătăciți intră în grabă în sala de bal, auzind vocea lui Declan.

— Se pricepe să elibereze o sală întreagă, nu glumă! spune Cal.

Orice fărâmă de fericire am văzut în ochii lui Cal dispare în clipa în care Declan se oprește lângă noi încruntat. Aerul se transformă în ceva rece, iar privirea înghețată a lui Declan amenință să inverseze efectul schimbărilor climatice. Corpul său masiv îmi blochează imaginea întregului hol. Reflectorul din spatele lui nu face decât să-i scoată în evidență asprimea trăsăturilor, evidențiind ochii negri și marginile maxilarului.

Prin comparație cu aspectul de băiat de aur al lui Cal, cu părul blond și ochii albaștri, Declan îmi amintește de cea mai adâncă parte a oceanului – rece, întunecat și enervant de tăcut. Ca un monstru care pândește pe aproape, la distanță de-o răsuflare de a transforma pe cineva în pradă. De la părul brunet la grimasa permanentă, răspândește fiori care-i fac pe toți să se întoarcă în direcția opusă.

Bine, pe toți în afară de mine! Unii ar spune că mi-a câștigat loialitatea cu salariul, dar nu e așa. Avem un respect reciproc care a rezistat în timp. Deși primele luni în care am lucrat împreună au fost dificile, hotărârea mea de-a fi o asistentă bună a netezit drumul spre relația pe care o avem astăzi.

Ne potrivim cumva, deși suntem diferiți în aproape toate privințele. Eu sunt o femeie de culoare. El e un bărbat alb. Eu zâmbesc, el se încruntă. El se trezește dis-de-dimineată în fiecare zi să facă sport, iar pe mine nu mă prinzi la sală decât dacă e să îmi iau un smoothie de la cafenea. N-am putea fi mai diferiți de atât nici dacă am încerca, însă facem cumva ca lucrurile să meargă. Sau măcar asta fac *eu*.

Pășesc între cei doi frați.

— Declan, ce cauți aici? E deja momentul să faci anunțul?

Declan își desprinde cu greu ochii de la Cal și se uită la mine. Majoritatea oamenilor se feresc de privirea lui, dar eu îmi îndrept spatele și îl fixez, așa cum m-a învățat bunica.

— A renunțat!

Clipesc nelămurită.

— Cine a renunțat? Organizatoarea de nunți?

— Nu! Soția. Belinda.

— Bethany a renunțat?

Cal îndrăznește să pară înfumurat.

Declan nu se deranjează să-și ia ochii de la mine în timp ce-mi detonează toate planurile făcute cu grijă.

— Da! Ea!

— Nu se poate așa ceva!

Refuz să cred că a distrus toată munca mea de luni întregi. A fost aproape imposibil să găsesc o femeie dispusă

să se mărite cu el și să-i facă un copil ca să devină director executiv și să obțină moștenirea.

Lucrurile nu se schimbă doar pentru că refuzi să crezi.

— N-aș vrea să zic că ți-am spus eu, comentează Cal.

— E numai vina ta!

Mă uit urât la el.

Cal ridică ambele mâini în aer.

— Nu! Nu e vina mea că atitudinea fratelui meu e mai mare decât scula lui.

Declan îl pocnește pe Cal după ceafă. Ignor ciondăneala și încep să mă plimb în cerc în jurul lor.

— Ar fi trebuit să vă căsătoriți pe ascuns când ați avut ocazia.

Cal își golește paharul înainte de a-mi fura băutura pe jumătate terminată.

— Vorbești din experiență?

Nările lui Cal freamătă. Încleștează pumnii pe lângă corp, apoi respiră adânc și lasă furia să-l părăsească. Își îndreaptă atenția spre mine.

— De-asta a inclus bunicul clauza aceea pentru moștenire. Știa că Declan nu e pregătit să devină director executiv și s-a gândit că o familie are să-l mai îmbuneze. Adică, cum poate un om ca el să inspire oamenii când încearcă tot timpul să-i distrugă pe cei din jur?

Declan își încleștează fălcile. Cal ridică dintr-o sprânceană, tachinându-l fără vorbe.

Arăt cu degetul la Cal.

— Nu te mai purta ca un copil și folosește-ți creierul ăla mare ca să scăpăm de încurcătura asta!

Declan e deja cu ochii la mine când mă întorc spre el.

— Iar tu nu-ți mai vărsa nervii pe restul lumii! Faptul c-ai dat-o în bară n-are nicio legătură cu Cal, ci doar cu *tine*.

Declan se holbează la mine cu privirea aceea goală pe care o urăsc mai mult ca orice.

Cal pufnește pe nas.

— Normal că a stricat totul! Ultima actualizare la software-ul lui nu includea și un manual despre cum să fii o ființă umană decentă.

— Sunteți incorigibili amândoi! mormăi pe înfundate, luând telefonul și formând numărul lui Bethany.

Telefonul sună de două ori, apoi intră mesageria vocală. Sun din nou, dar de data asta mesageria intră instantaneu.

— Rahat!

— Nu răspunde?

Cal are tupeul să pară amuzat.

— Ce-ai făcut? şuier la Declan.

Acesta își curăță mâneca sacoului de o scamă invizibilă, de parcă e cea mai plictisitoare discuție a zilei.

— Nu era făcută pentru asta.

— Și ce-ai vrea să fac eu cu informația asta când o sută de oameni așteaptă să audă că te însori cu o femeie misterioasă? Sunt ochi și urechi!

Mă privește cu ochii mijiți, așa că îi răspund cu aceeași căutătură și-mi pun mâinile în șolduri.

Cal scoate un sunet zgomotos ca o sorbitură, de parcă ne-ar aminti de prezența lui.

— Aș vrea să aud și cum se va termina totul. Tata o să fie încântat să audă de logodna ratată a lui Declan.

O, Doamne! Deși tatăl lui nu știe despre scrisoarea lui Brady Kane pentru Declan, în care dă detalii despre moștenire, nu e nici prost. Există un motiv pentru care e un afacerist de succes, la urma urmei. Nu mă îndoiesc că, dacă se prinde că logodna e falsă, o să dea fuga la avocatul lui Brady. Și dacă acesta îl crede, Declan ar putea pierde tot.

Gândește-te, Iris! Gândește-te! Mai încerc o dată să sun la numărul lui Bethany, sperând ca a treia oară să fie cu noroc. Mesageria vocală se aude tare și clar prin difuzorul minuscul al telefonului.

Cal fluieră, apoi scoate un sunet ca de explozie.

— Așa se aude viitorul mort al lui Declan.

— Nu ai altă treabă pe undeva? Prin vreun bar murdar? se răstește Declan.

— De ce să plătesc pentru alcool când pot să-l beau pe banii tăi?

Cal zâmbește și flutură paharul de șampanie prin aer.

Încerc să nu-i mai ascult, cântărindu-mi opțiunile.

Ce poți să faci? Să demisionezi odată pentru totdeauna?

Nu! Refuz să renunț acum! Nu când sunt atât de aproape să-l ajut pe Declan să-și îndeplinească scopul.

Ai putea să o suni pe fata de rezervă, dar Declan a făcut-o să plângă...

— Știi, Iris e singură.

Zâmbetul lui Cal devine sinistru.

— Ar putea să-și joace rolul cu naturalețe, pentru că nimeni nu te cunoaște mai bine ca ea.

— Nu! se răstește Declan.

Stai!

Da!

Eu!

Nu e ca și cum mă oprește ceva să mă ofer înlocuitoare. Nu am nici iubit, nici alte angajamente, aș putea s-o înlocuiesc pe Bethany cu ușurință.

Doar pentru că poți nu înseamnă că ar trebui s-o și faci.

Păi, dacă nu eu, atunci cine? Nu mai avem nici timp, nici logodnice potrivite.

Deschid gura, dar mă întrerupe țipătul lui Tati, organizatoarea de nunți a lui Declan.

— Aici erai! Mă întrebam unde a șters-o viitorul soț.

Vocea ascuțită a lui Tati răsună prin încăpere.

— Nu poți plăti pentru asemenea distracție.

Cal îmi golește paharul și se sprijină de masă cu un zâmbet.

— Unde e logodnica despre care am auzit atâtea lucruri?

Tati dă din clipboard ca dintr-o baghetă magică.

Mă bucur că am păstrat secretul identității lui Bethany în cazul în care se întâmpla așa ceva.

Doar nu te gândești cu adevărat să te măriți cu el! Nici măcar nu-l iubești!

Nu trebuie să-l iubesc. E un contract, nu o căsătorie din dragoste.

Declan îmi întrerupe gândurile.

— Beatr...

— Numele ei e *Tati*, dragul meu!

Îi pun mâna pe piept. Corpul lui devine rigid când îl mai mângâi o dată, parcă spunând *Poartă-te normal*.

Sprâncenele lui negre se unesc, și se uită în jos la mâna mea de parcă vrea s-o rupă deget cu deget.

— Ce faci?

Cuvintele lui sună destul de aspru, încât să se înfigă în înfățișarea mea perfect pusă la punct.

— Te scutesc de efortul de a mă prezenta și a oferi explicații despre povestea noastră.

Afișez cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare în situația dată.

Chiar o să faci asta, Iris? spune glasul rațiunii.

Nu prea văd alternativă!

E o căsătorie! Nu e ceva din care poți să te retragi când te sperii.

Alung orice gând care se opune planului meu. Sunt doar câțiva ani din viața mea.

Dar să am un copil?!

Păi, mereu mi-am dorit să fiu mamă!

Da! Peste cinci ani!

Măcar pot să-mi îndeplinesc planul pe cinci ani ceva mai devreme.

Înghit nodul din gât și-mi îndrept atenția spre Tati. Mă desprind din îmbrățișarea țeapănă a lui Declan și-l iau de mână. Mușchii i se încordează pe sub costum, întărindu-se vizibil sub materialul sacoului.

Grozav! Trebuie să lucrăm mai târziu la aversiunea lui față de atingeri.

— Tati, n-am fost tocmai sinceră cu tine când am vorbit la telefon!

Zâmbetul ei pălește.

— Ah!

— Am ezitat să mă prezint altfel decât asistenta lui Declan înainte de a te cunoaște în persoană. Vezi tu, lucrez de multă vreme pentru compania Kane și știi cât de repede se stârnesc bârfele.

Tati dă din cap și-și lipește clipboardul de piept.

— Sigur! Înțeleg!

— Mi-a fost teamă de ce va crede lumea despre faptul că sunt cu șeful meu, dar nu ne mai putem ascunde. Nu vrem să ne mai ascundem!

Vocea mi se gătuie fără să încerc.

Singurul semn de neliniște din partea lui Declan e felul în care clipește de două ori la mine. *Niciodată* nu l-am văzut

clipind de două ori. Nici când o tranzacție la care lucra de doi ani s-a dus naibii și în niciun caz când a murit bunicul lui.

Mă... *tulbură*.

Cal îmi face semn cu degetele mari ridicate pe la spațele lui Tati. Șoptește „demnă de Oscar”, după care îl face pe Declan să zâmbească, ridicând degetele mijlocii.

Fața lui Tati se luminează când ne ia de mâini.

— Uau! Înseamnă că pentru voi e o seară importantă, din mai multe motive.

Se uită apoi la inelarul meu gol.

— Ah, da! Inelul!

Întorc ochii la fața lui Declan.

Zvâcnetul din falca lui e vizibil pentru toată lumea.

Regret, Declan, te opresc să-ți distrugi viitorul, chiar dacă nu așa vezi lucrurile acum!

Declan își ia mâna din mâna mea. Scoate din buzunar un inel de platină cu un singur diamant frumos. Sunt puțin surprinsă de eleganța inelului. Nu seamănă cu monstruoșitatea nefirească pe care a ales-o pentru viitoarea lui soție, ceea ce mă nedumerește și mai tare. A ales unul greșit de la magazin? Știam că nu trebuie să am încredere în el cu ceva atât de important, dar a insistat.

Tati ridică o sprânceană, punând o întrebare mută și aducându-mă înapoi în prezent.

— L-am rugat pe Declan să-l păstreze pentru că trebuie să-l refacem. Afurisitul mi-a zburat de pe deget când l-am luat în brațe după ce m-a cerut de soție.

— O, nu! se bosumflă Tati.

Cal intră în câmpul ei vizual.

— I-am spus fratelui meu că-i o idee proastă să o ceară în mijlocul furtunii, dar a insistat că e momentul perfect, tocmai pentru că lui Iris îi plac furtunile.

— N-am văzut niciodată pe cineva căzând în genunchi mai repede ca el.

Îi fac cu ochiul lui Tati, iar ea se îmbujorează.

Declan se încruntă și mai tare, ceea ce mă face să râd.

— Aproape și-a rupt pantalonii Tom Ford, alergând după inelul acela. Fratele meu nu a intrat niciodată în panică în felul ăsta, așa că e bine că l-a găsit înainte să intre în vreun canal.

Cal îl prinde pe Declan pe după umeri, dar Declan îl împinge imediat.

— Ați filmat toată chestia asta? Mi-ar plăcea să le-o arăt invitaților! zâmbeste Tati.

Simt căldura pe ceafă.

— O, nu! Cererea lui Declan a fost inopinată. A fost *atât* de romantic...

Respir adânc, în timp ce diavolul mă ia de mâna stângă, iar pielea mi se face de găină. Îmi pune inelul pe deget.

— Ia te uită! Se potrivește, până la urmă!

Tati bate din palme. Jur că are doar două setări de volum – tare și strident de-ți sparge timpanul.

— Probabil a găsit ceva timp în programul lui aglomerat ca să-l dea la refăcut.

Mi se încing obrajii.

Declan trage o dată de inel, verificând dacă stă bine, înainte de a băga mâna în buzunar.

Dau cu degetul pe inel, după care trag ușor de el. Nu se mișcă deloc. Îmi dreg glasul și mă forțez să zâmbesc.

— Cred că s-a blocat.

Normal că Bethany avea degetul mai mic decât al meu. Nimic nu merge bine în seara asta?

— În mai multe feluri, chiar.

Vocea lui e atât de joasă, încât doar eu o aud. Ceva în profunzimea vocii lui îmi stârnește fiori în corp. Se depărtează de mine, iar eu inspir adânc.

Declan își aranjează sacoul.

— Să începem spectacolul!

Un spectacol. Nici mai mult, nici mai puțin. O căsătorie falsă menită să-l împiedice pe șeful meu să piardă ceea ce-a muncit toată viața să obțină.

Gândul ăsta stârnește un nou val de panică, mai puternic decât cel dinainte. Încerc să-mi spun că e doar o căsnicie de formă, dar nimic nu pare să-mi facă inima să bată mai încet.

Privirea lui Declan o întâlnește pe a mea, de parcă îmi simte neliniștea crescândă. Realitatea mă lovește ca o arsură solară, și-mi vine tot mai greu să respir cu fiecare secundă care trece.

Tocmai m-am angajat să-l ajut pe Declan – la bine și la rău.

Până când moartea ne va despărți.